

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμον, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ' αὐτοῦτον Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Λαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου. (συνέχεια). — 'Ιουλίον Κλαρετῆ: Η ΣΗΜΑΙΑ, ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις Γ. Δ. Ζ. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτέας συνδρομαὶς ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δημοσιεύονται ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΔΥΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Β'

ΒΕΛΑΙΡ Ο ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ

Ἡ σκηνὴ αὕτη τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ στρατοῦ συνέκειτο ἐξ ἑνὸς προθαλάμου καὶ ἑνὸς θαλάμου· τὰ δύο ταῦτα εὐρέα διαχωρίσματα ἀπετέλουν οἰκημα ὁλόκληρον διὰ τὸ Κατινὰ.

Ἐγεύετο καὶ ἐδέχετο τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν προθάλαμον, κατεκλίνετο δὲ καὶ εἰργάζετο εἰς τὸν ἐσωτερικὸν θάλαμον. Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον, μόλις φωτιζόμενον ὑπὸ μικρᾶς διφώτου χαλκῆς λυχνίας, ὁ στρατηγὸς ὠδήγησε τὸν Λαβερνῆ.

Αὐτόθι ἐπὶ θρανίου ἐκάθητο κρατῶν κιθάραν νέος εἰκοσιπενταέτης μὲ λαμπρὰν ξανθὴν κόμην καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας, ὅστις ἡγέρθη ὡς ἤκουσε τὰ βήματα τῶν προσερχομένων.

— Κύριε ὑπολοχαγέ, εἶπεν ὁ Κατινὰ πρὸς τὸν Λαβερνῆ, ἰδοὺ ὁ κύριος Βελαίρ, μουσικὸς ἀριστος καὶ εὐγενέστατος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω. Βελαίρ, ἤρπασε τὴν κιθάραν σου καὶ ἔλα νὰ συνομιλήσῃς μὲ τὸν κύριον Γεράρδον δὲ Λαβερνῆ καὶ μαζί μου.

Ὁ Βελαίρ ἐπλησίασε διὰ νὰ χαιρετίσῃ, ἡδυνήθη δὲ τότε ὁ Γεράρδος νὰ παρατηρήσῃ τὴν θελκτικωτάτην καὶ συμπαθεστάτην φυσιογνωμίαν του. Τόσον γλυκεῖς ἦσαν οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ του, μὲ τόσῃν εἰλικρινείᾳν διεστέλλοντο, τὸ μειδιάματά του ἀπεκάλυπτε τόσον λευκοὺς ὀδόντας μεταξὺ χειλέων τόσον δροσερῶν καὶ πορφύρων, τόσῃν χάριν προσέθετεν εἰς τὸ σύνολον τῆς μορφῆς του ἢ ὅπως οὐκ ἀνεσηκωμένη ρίς του, οἱ δὲ διαγραφόμενοι εἰς

τὸ μέσον τῶν παρειῶν λακκίσκοι τόσῃν φιλομειδῇ ἀφέλειαν ἀπέδιδον εἰς τὴν μορφὴν του, ὥστε ὁ Γεράρδος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διετέθη συμπαθεστάτα πρὸς τὸ ἀξιέραστον ἐξωτερικὸν τοῦ ἀτόμου ἐκείνου.

Ὁ Κατινὰ παρετήρει διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς δύο ἐκείνους εὐεδαῖς, ἀλλὰ τόσον ἀνομοίους νέους, οὓς ἡ ἀλλόκοτος ἐπιθυμία του ἔφερεν εἰς ἀντιπαράστασιν. Ὁ Γεράρδος ἦτο ὑψηλός, ἐνῷ ὁ Βελαίρ βραχύσωμος. Ὁ Γεράρδος εἶχε τὸ μέτωπον εὐρύ, τὸ χεῖλος ἀγέρωχον, τὴν ρίνα γρυπὴν, τὸ κάλλος αὐστηρόν· τὸ βλέμμα του ἔλαμπεν, ὡς ἀστραπὴ ξίφους. Ὁ Λαβερνῆ ἐφαίνετο ἐν ἐνὶ λόγῳ πλήρης εὐψυχίας, νοημοσύνης, δραστηριότητος. Ὁ Βελαίρ εἶχε τὴν χεῖρα λευκὴν καὶ νοθράν, τὴν χεῖρα ἥτις πλανᾶται ρεμβώδης ἐπὶ τῶν χορδῶν τοῦ ὄργανου· τὸ στόμα του διηνοίγετο ἡδέως ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ μελωδία. Ὁ μουσικὸς Βελαίρ ἦτο πλήρης περιπαθείας, ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν τέχνην του, καλοκχεῖνον πρᾶότητος.

Ἀφοῦ τὰ βλέμματα τῶν δύο νέων συντηθήσαν καὶ ἀμοιβαίως εἶδον ὅτι ἐν εἰλικρινείᾳ ἐξέφραζον τὰ ὁμακὰ των, τοῦτέστι ἡ ψυχὴ των, ἀμφοτέροι ἐστράφησαν πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς διὰ νὰ τοῦ εἰπώσιν:

— Λοιπὸν; νὰ ποῦ ἐγνωρίστημεν· τί μᾶς θέλεις τώρα;

Ὁ Κατινὰ, ὅστις ἐνόησεν, ἀπήντησεν εἰς τὸν Γεράρδον πάραυτα.

— Ὁ κύριος Βελαίρ θὰ σᾶς διηγηθῇ πῶς εὐρίσκεται εἰς τὸ στρατόπεδόν μου καὶ ἐντὸς τῆς σκηνῆς μου· εἶνε μακρὰ ἱστορία, δὲν ἔχω καιρὸν ἐγὼ νὰ τὴν διηγοῦμαι. Ὁ κύριος Βελαίρ διατείνεται ὅτι μοῦ ἔκαμε μεγάλας ἐκδουλεύσεις· πιθανόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔχει πρὸς ἐμὲ ὑποχρεώσεις πολὺ μεγαλειτέρας. Τὸν σώζω, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸν κύριον Λουβοᾶ, ὅστις τὸν μισεῖ. Καὶ ὁ κύριος Λουβοᾶ δὲν εἶνε ἐχθρὸς τόσον εὐχάριστος...

— Τὸ εἰξεύρετε, στρατηγέ; εἶπε διακόπτον αὐτὸν ὁ Γεράρδος Λαβερνῆ.

— Ὅχι· δά! ἐγὼ δὲν τὸ εἰξεύρω αὐτό. Ὁ κύριος Λουβοᾶ εἶνε πανίσχυρος, εἶνε κύριος ἀπόλυτος. Ὡς ὑπουργὸς τῶν στρα-

τιωτικῶν διατάσσει τοὺς στρατηγούς, ἐγὼ δὲ διοικῶ ἕνα τῶν στρατῶν τοῦ βασιλέως. Ὁ κύριος Λουβοᾶ ἐπειδὴ μοῦ δίδει διαταγὰς, νομίζει ἴσως ὅτι μὲ δυσ-αρεστεῖ καὶ ἴσως δι' αὐτὸ μνησικακεῖ πρὸς ἐμὲ· ἀλλ' ἔχει ἄδικον. Δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν δυσἀρέσκειαν, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου.

Ὁ Κατινὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο φιλόσοφος, διότι προέτασσε συγνά-κεις τὴν λέξιν Κράτος πρὸ τῆς λέξεως βασιλεὺς.

— Ἐλεγα, ἐξηκολούθησεν, ὅτι ἡ ἔχθρα τοῦ Λουβοᾶ εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀπὸ ἕνα δυνατόν λογιζμὸν. Ὁ καυμένος ὁ Βελαίρ εἰξεύρει καλὰ τί πρᾶγμα εἶνε, ἐπειδὴ τὴν ὑπέφερεν. Θὰ σοῦ εἰπῇ ὁ ἴδιος εἰς ποῖαν περίσταν, ἀφοῦ συνομιλήσῃς μαζί του. Τὸν ἔσωσα προσωρινῶς, ἀλλὰ μ' ἔσωσε καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἕνα φοβερόν ἐχθρόν, ἀπὸ τὴν πληξίν!... Ὁ Βελαίρ τραγῶδει θαυμάσια καὶ ὅπως δὲν εἰξεύρω ποῖος ἀρχαῖος Ἑλλη-λην, ἔχει προσθέσει καὶ αὐτὸς μίαν χορδὴν εἰς τὴν κιθάραν. Καθὼς γνωρίζεις, κύριε Λαβερνῆ, ἔχω τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ κάμνω στίχους καὶ πολὺ εὐχαριστοῦμαι ν' ἀκούω τοὺς στίχους μου ἐκφερομένους μὲ συνοδίαν τόσον ἐναρμονίων ἤχων ἀπὸ τὸν μουσικὸν αὐτόν.

Ὁ Βελαίρ προσέκλινεν εὐχαριστῶν, ὁ Κατινὰ δὲ τότε στρεφόμενος πρὸς αὐτόν:

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριον Λαβερνῆ, εἶπεν, ἔχω πολλοὺς λόγους, ὅπως τῷ φανῶ πρόθυμος. Τώρα ἔχω νὰ γράψω ὀλίγας γραμμὰς· ἐν τῷ μεταξὺ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ συνομιλήσετε· πρὶν προφθάσετε καλὰ καλὰ νὰ γνωρισθῆτε, θὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς ἀμφοτέρους τί ἐπιθυμῶ ἀπὸ σᾶς... Ἀλήθεια! κύριε Λαβερνῆ, μάθετε ὅτι ὁ Βελαίρ εἶνε πολὺ ἐρωτευμένος καὶ σὺ, Βελαίρ, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ὁ κύριος Λαβερνῆ πάσχει τὸ αὐτὸ νόσημα. Ἰδοὺ, ὁ πάγος ἐθραύσθη, νομίζω· σᾶς προητοίμασα τώρα τὸν δρόμον τῆς συνομιλίας· ἐμπρός!

Καὶ ὁ Κατινὰ μειδίων ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐμελέτησε τὸν τοπογραφικὸν χάρτην, ἐν αὐτὸς ἰδιοχείρως εἶχε συντάξει. Εἶτα ἤρχισε νὰ πέμπῃ δια-

ταγὰς περὶ τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων τοῦ στρατοῦ σωματῶν.

Τότε ὁ Βελαίρ καὶ ὁ Γεράρδος ἀπεμακρύνθησαν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου. Ἀμφότεροι ἐκπεπληγμένοι, ἀμφοτέρωθεν διατεθειμένοι νὰ φανῶσι φιλόφρονες πρὸς ἀλλήλους, ἐφρικῶν ἐν τούτοις ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ πάγου ἐκείνου, ὃν ὁ Κατινὰ ἐνόμιζεν ὀλοτελῶς θραυσθέντα, παρατήρουν ἀλλήλους δισταχόντες καὶ ἐφάνιντο πτοούμενοι διὰ τὸν ἦχον ὃν θὰ προυξένοι ἡ πρώτη λέξις τῶν ἐὰν ἐλάλουν.

— Ἐμπρὸς καλέ! ἀνέκραξεν ὁ Κατινὰ· μετὰ τὴν ἀδεξιότητά σας θὰ χάσετε τὸν ὀλίγον καιρὸν ὅστις σᾶς ἀπομένει. Ἐλα, Βελαίρ· σὺ ποῦ τραγωδεῖς με τόσην προθυμίαν, λάλησε.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀπήντησε δειλῶς ὁ νέος, ἤθελα νὰ εἰξεύρω ἐάν...

— Αἶ! σοῦ τὸ εἶπα ἤδη· ὁ κύριος Λαθερνὴ εἶνε ἐρωτευμένος ὡς σὺ. Ἐμαθε πρὸ μικροῦ ὅτι ἡ νέα τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ εἰσέρχεται ὡς μοναχὴ εἰς μοναστήριον. Τὸ μοναστήριον αὐτὸ ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ διακοσίας πεντήκοντα λεύγας· ἡ τελετὴ θὰ γείνη μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας. Πρόκειται νὰ ὑπάγῃ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τοιοῦτο, ἀλλ' ὁ κύριος Λαθερνὴ ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατόν.

Ὁ Βελαίρ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Γεράρδου τοὺς πραεῖς καὶ σκαμπτικούς ὀφθαλμούς του.

— Α, ναί! ἐλησμόνουν, ἐπανέλαθεν ὁ Κατινὰ, ὅτι ἂν ἡ νέα περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὁ κύριος Λαθερνὴ θέλει ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ γείνη μοναχός, καὶ ὅτι ἔχει μητέρα. Αὐτὰ εἶνε!... ἐλπίζω ὅτι τώρα ἔχετε ἀρκετὴν ὕλην πρὸς συνομιλίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ στρατηγὸς συνήθροισεν μερικὰ ἔγγραφα καὶ ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς του.

Ὁ Γεράρδος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἡ παρὰδοξος ἀνακοίνωσις, ἡ γενομένη πρὸς ἕνα ἄγνωστον παρὰ τοῦ Κατινὰ, τῶν ἐνδομύχων αὐτοῦ θλίψεων, ἃς εἶχεν ἐξομολογηθῇ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς πατέρα, ἐτίτρωσκε τὴν φιλοτιμίαν τοῦ νέου καὶ κατεπτόει αὐτὸν ἄμα.

Ὁ Βελαίρ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν μετὰ βῆμα ἐλαφρὸν ὡς πτῆσιν σκιᾶς.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν, κύριε; τῷ εἶπεν· βλέπω ὅτι πάσχετε.

— Τίποτε, κύριε· σᾶς εὐχαριστῶ.

— Ἀφοῦ ὁ κύριος Κατινὰ μ' ἐπαρυσίασε τοιοῦτοτρόπως πρὸς ὑμᾶς, τοῦτο δηλοῖ ὅτι αὐτὸς φρονεῖ τὸ ἐναντίον. Ὁ κύριος Κατινὰ σπανίως ἐκδηλώνει τοὺς λόγους του, οὐδέποτε δὲ τὰ διαβήματά του. Σᾶς εἶπεν ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος· μοῦ εἶπεν ὅτι καὶ σεῖς ἐπίσης εἰσθε· σᾶς διηγῆθη ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος πρὸς αὐτόν· μ' ἔκαμε νὰ ἐνοήσω ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος· ταῦτα πάντα σημαίνουν ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν με κρίνει ὁλῶς ἀνίκανον εἰς τὸ νὰ σᾶς βοηθήσω.

— Κύριε, ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ μοι προσφέρῃ τις τὰς ἐκδουλεύσεις του με περισσοτέραν ἀβρότητα, σᾶς εὐγνωμονῶ δὲ λίαν ἐπὶ τούτῳ· ἀλλὰ τὴν εἰκοστὴν ἔ-

κτὴν τοῦ παρόντος μηνός, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θ' ἀπολέσω τὴν γυναῖκα, ἣν ἀγαπῶ, τὸ δὲ κακὸν εἶνε ἀνεπανόρθωτον, τί λέγω; εἶνε κακὸν ἀπὸ τὸ ὅποτον θὰ θεραπευθῇ τὴν ἐσπέραν ταύτην, προσέθηκε μετὰ φωνὴν τρέμουσαν.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ, ὅτε ἀπῆλθον, ἐκ Παρισίων ἡγάπων περιπαθῶς θελητικὴν νεάνίδα, καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη. Μεγάλῃ συμφορᾷ ἡπείλει αὐτήν· ὁ πατήρ της, ὁ μόνος ἀπομένων αὐτῇ ἐκ τῶν γονέων της, ἦτο γηραιὸς στρατιωτικὸς, ὃν ὁ κύριος Λουβοῦ δὲν ἔκρινεν ἄξιον νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς Ἀπομάχους, καὶ τὸν ἀπέκλεισε μετὰ τῆς καταχθονίου ἐπιμονῆς τὴν ὁποίαν γνωρίζετε, ἄνευ λόγου, ἀπλῶς ἐξιδιοτροπίας! εἶνε πεπρωμένον, φαίνεται, ὅπως ὁ ἀστὴρ τοῦ κύριος Λουβοῦ βλάβπη τὸν ἰδικόν μου κατὰ πᾶσαν συνάντησίν των, διαρκῶς δὲ τὸ ταπεινόν μου ἄστρον συγκρούεται μετὰ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν κομήτην. Λοιπόν, κύριε, ἡ δεσποινὶς Βιολέττα— οὕτω καλεῖται ἡ ἐρωμένη μου— συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὸν γέροντα Γιλβέρτον, τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ πλούσιον, νυμφευομένη ἕνα θεράποντα, ἕνα καποιον Δεβύτ, ἄνθρωπον ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἀρχίζουν τὸ στάδιόν των ὡς θαλαμηπόλοι καὶ τὸ τελειώνουσιν ἐκατομμυριοῦχοι. Ἐνῶ ἐγὼ ἐγγραίσονα τὴν κιθάραν μου καὶ ἐξηρόμην τὸ εἶδωλον τῶν Παρισίων, ἡ νεανὺς αὐτή, ἥτις κατὰ βάθος με λατρεῖ, με καθίστα τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων, χάρις εἰς τὴν πρὸς τὸν πατέρα της στοργὴν καὶ τὴν μανίαν τῶν θυσιῶν, ἥτις διαρκῶς ἐπισείεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Θὰ γείνω πλούσιος, ἔλεγον πρὸς αὐτήν, πλούσιος ὅπως ὁ Δεβύτ τὸν ὅποτον θέλεις νὰ πάρῃς, θὰ ἔχω μίαν ἄμαξαν διὰ τὸν πατέρα σου νὰ περιπατῇ, ἀφοῦ δὲν ἔχει πόδια· καὶ θὰ παίζω τὴν κιθάραν! Ἀλλὰ, κύριε, ὅποιος θέλει νὰ γείνη ὀνομαστός εἰς τοὺς Παρισίους, πρέπει νὰ ἔχῃ μετὰ τὸ μέρος του τὰς γυναῖκας. Ὁ διάβολος τὰ θέλει νὰ ἄρῃσιν καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὰς γυναῖκας· με κράζουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, με περιστοιχίζουν ὥσάν τρελλαῖς εἰς ποίαν νὰ πρωτοδῶσω μαθήματα κιθάρας. Ἡ κιθάρᾳ ἤρχιζεν ἤδη νὰ πίπτῃ εἰς ἀχρησίαν, ἀφότου, δὲν παίζει πλέον αὐτὴν Λουδοβίκος ὁ Μέγας, ἡ δὲ κυρία Μαιντενὼν προτιμᾷ τὰ ὄργανα. Νὰ σου ὅμως ἐγὼ ὅπου κάμνω πάλιν τὴν κιθάραν ὄργανον τοῦ συρμού. Τὰ χρήματα πίπτουν βροχηδόν· καθὲ μάθημα καὶ λουδοβίκειον· ἀμέσως παραγγέλλω μίαν ἀργυρᾶν κνήμην διὰ τὸν ἀπόμαχον, τὸν μέλλοντα πενθερόν μου. Αἰφνης ἡ Βιολέττα μοῦ ἀπαγορεύει νὰ δίδω μαθήματα εἰς τὰς κυρίας· αἱ πρόσδοι ὀλιγοστεύουν. Ἐν τούτοις ἐπινοῶ ἐν τέχασμα· ἐφευρίσκω μίαν νέαν χορδὴν, τὴν ὁποίαν ἀποκαλῶ χορδὴν ἐρωτικὴν. Ὅσα κομμάτια παίζω με αὐτὴν τὴν χορδὴν συγκινοῦσι τὰς γυναῖκας· οἱ ἄνδρες ὅλοι θέλουν νὰ μάθουν νὰ τὴν κρούσουν· ἀρχίζουν πάλιν τὰ μαθήματα, ἔρχονται σω-

ρηδὸν τάλουδοβίκεια καὶ παραγγέλλω νὰ χρυσώσουν τὴν ἀργυρᾶν κνήμην. Ταυτοχρόνως ὅμως ὁ ἀστὴρ μου συναντᾷ τὸν κομήτην· ἐπέρχεται σύγκρουσις· ἡ τύχη μου καταρρέει! Συγγνώμην, κύριε· νομίζετε ἴσως ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀποκλειστικῶς περὶ ἐμοῦ!... περιμείνατε ὀλίγον, θὰ ἔλθω καὶ εἰς σᾶς, πιστεύσατε ὅμως ὅτι δὲν θὰ μακρηγορήσω.

— Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ὁ Γεράρδος· διηγεῖσθε θαυμάσια. Δὲν εἰξεύρετε πόσον μ' εὐχαριστεῖτε.

— Εὐχαριστῶ. Ἀχ! διατί νὰ μὴ εἰσθε σεῖς ὁ κύριος Λουβοῦ!

— Τὸν μισεῖτε πολὺ, βλέπω!

— Αἶ, κύριε! αὐτὸς με μισεῖ· ἐγὼ δὲν εἶμαι πικρόχολος.

— Τί τοῦ ἐκάμετε; ἕνας μουσικὸς τί ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ κοινὸν μετὰ τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν;

Ὁ Βελαίρ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὠραία ξανθὰ μαλλία τῆς κόμης του ἐσέπασαν τὸ μέτωπόν του, γεγόμενον σύνοφρυ.

— ὦ! εἶπε, τοῦ ἔκαμα κατὶ πολὺ σοβαρόν.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἀνησυχῶς.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, εἶπεν ὁ Βελαίρ, ὅτι ὁ μαρκήσιος Λουβοῦ, διατηρεῖ κατασκόπους εἰς ὅλας τὰς ξένας αὐλὰς καὶ ὅτι εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν πρακτῶν τούτων ὀφείλει τὰς πολυτίμους πληροφορίες, χάρις εἰς τὰς ὁποίας διεξήγαγε τὸν πόλεμον τοσούτον ἐπιτυχῶς.

— Τὸ ἤκουσα αὐτὸ πράγματι, ἀλλὰ...

— Λοιπόν, τοὺς κατασκόπους τούτους ἐκλέγει συνήθως μεταξὺ ἀνδρῶν, ἀναγκαζομένων ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των νὰ ταξιδεύωσι καὶ οἵτινες διὰ τῶν χαρισμάτων αὐτῶν γίνονται πανταχοῦ εὐμενῶς δεκτοί. Ἐκλέγει, παραδείγματος χάριν, ἕνα χοροδιδάσκαλον, διότι πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης χορεύουν, ἕνα μάγειρον, διότι πανταχοῦ τρώγουν, ἕνα διδάσκαλον ὀπλαστικής, διότι πανταχοῦ οἱ εὐγενεῖς ἀσχοῦνται εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἕνα μουσικόν, διότι ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ παγκόσμιος γλῶσσα.

— Αἶ καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

— Λοιπόν, κύριε, μίαν τῶν ἡμερῶν καθ' ἣν ἀντήλλασσον μερικὰ ξιφίσματα μετὰ ἕνα τετραπέρατον κατέργαρον λεγόμενον Λαγκοβέρζ, διδάσκαλον τῆς ξιφασκίας, μονόφθαλμον καὶ φιλόνεικον, διότι τότε εἶχα σκοπὸν νὰ ἐκφοβίσω τὸν κύριον Δεβύτ, τὸν ἀντίζηλον διὰ τοῦ ὁποίου με ἡπείλει ἡ Βιολέττα, μίαν τῶν ἡμερῶν, λέγω, ἐνῶ ἐπέπιπτον μανιωδῶς μετὰ τὸ σπαθὶ ἀσκούμενος κατὰ τοῦ κατεργάρῃ αὐτοῦ Λαγκοβέρζ καὶ τὸν συνεχιζόμενον ἐνταυτῷ διὰ τὴν καλὴν του ὄψιν καὶ διὰ τὴν κοιλάρᾳ τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ σχηματίζει, εἰξεύρης τί πρότασιν ἐτόλμησε νὰ μοῦ κάμῃ ὁ ἀχρεῖς;

— Τί τάχα; εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ὁ κύριος Λουβοῦ, μοῦ εἶπε, γνω-

ρίξει τὴν ἀξίαν σου καὶ θέλει νὰ τὴν χρησιμοποίησιν.

— Τί εἶδης λαμπρά! ἀνέκραξα, τί τιμὴ μεγάλη! Μήπως ὁ κύριος Λουδοῦξ ἔχει σκοπὸν νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν ὑποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς κυρίας Μαιντενών, ὅπως ὁ Ρισελιὲ ἔπαιζε τὰ κρόταλα ἐνώπιον τῆς Ἀννης τῆς Αὐστριακῆς;

— «ὦ, ὄχι δά! εἶπεν ὁ Λαγκοβέρξ· εἰς αὐτοὺς πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ὑπουργὸς καὶ ἡ εὐνοουμένη δὲν ἀγαπῶνται τόσο πολὺ ἀναμεταξύ των, ὥστε νὰ ἔχουν ἀνταπόκρισιν διὰ τῆς μουσικῆς. Πρόκειται περὶ πολὺ σοβαρωτέρου πράγματος ἀφ' ὅ, τι νομίζεις· πρόκειται νὰ γείνης πολιτικὸς ἀνὴρ.

— Ἐγώ; καὶ τίνι τρόπῳ;

— Πράττων ὅ, τι πράττω ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαγκοβέρξ, πολεμῶν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως μέσα εἰς τὰ συμβούλια καὶ εἰς τὰ σχέδιά των. Οἱ στρατιῶταί μας εἶνε οἱ βραχίονες τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος· ἀλλ' ὁ κύριος Λουδοῦξ ἔχει ἀνάγκη ν' ὀφθαλμῶν καὶ ὧτων εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπως ἐπιτηρῇ τὸν πρίγκηπα τῆς Ὁράνζης γενόμενον βασιλέα Γουλιέλμον. Ἐγὼ εἶμαι ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν καὶ τὸ ἐν τῶν ὧτων· θέλεις νὰ γείνης σὺ τὸ ἕτερον.

Ὁ ἀχρεὺς εἶχε δίκαιον νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο εἰς τῶν ὀφθαλμῶν, ἀφοῦ ἦτο μονόφθαλμος! Ἀμέσως ἐνόησα, ἡριθρίασα, καὶ ἡρνήθην καθαρὰ. Ὁ Λαγκοβέρξ ἔχωσε θυμωμένος τὸ καπέλλον του ἕως τὰ μάτια· ἐγὼ τοῦ ἔκαμα μίαν ὑπόκλισιν· μοῦ ἔδειξεν αὐτὸς τὴν πυγμὴν, ἐγὼ τοῦ ἔστρεψα τὰ νῶτα.

— ὦ Θεέ μου! μὲ κάμνεις νὰ φρικιώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Δὲν εἶν' ἔτσι; Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἦλθεν εἰς ἀπεσταλμένος τοῦ Λουδοῦξ νὰ μὲ συλλάβῃ. Κατ' εὐτυχίαν παρέδιδά μάθημα κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν δρόμον ὅπου κατοικοῦ, εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς εὐπατρίδου ἐγγάμου, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα ἦσαν ἀντικρὺ τῆς κατοικίας μου. Εἶδα, ἐνόησα, ἔδραπέτευσά, ἔφυγα μέχρι τῶν μεθορίων μὲ μισὸν λουδοβίκειον μόνον εἰς τὸ θυλάκιόν μου, διήνυσά πενήντα πέντε λεύγας νηστικὸς εἰς τριάντα ὥρας. Ἄν εἰς αὐτὸς τί ποὺ εἶμαι ὅταν φοβοῦμαι τὸ κλουβί;..

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Βιολέττα;

— Ἄ, νά!... ἐπανάλαβε θλιβερῶς, ἡ δεσποινὶς Βιολέττα!... τῆς ἔγραφα εἰς Ἀγγλίαν, πλὴν οὐδέποτε μοῦ ἀπήντησεν. Πρὸ δύο ἐτῶν τριγυρίζω πέριξ τῆς Γαλλίας ὡς ἀλώπηξ ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν φραχθεῖσαν φωλεάν της. Ὅσον περισσότερον ἔγραφα, τόσο ὀλιγώτερον μοι ἀπῆντα ἡ Βιολέττα.

— Πολὺ κακὸν αὐτό! εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Αἶ! μὴ τὸ κατηγορῇς τὸ καυμένο τὸ κορίτσι!... κατόπιν ἀνεκάλυψα ὅτι οὐδεμία τῶν ἐπιστολῶν μου εἶχε περιέλθει εἰς χεῖράς της. Ὁ κύριος Λουδοῦξ τὰς κατακράτει ὅλας ἀλλεπαλλήλως, ἐπειδὴ δὲ ἐσημείουν εἰς ὅλας τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου, ἤρχοντο τακτικῶς νὰ μὲ

συλλάβουν, ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ πᾶσαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔπεμπα πρὸς τὴν Βιολέτταν... Ματαίως ἠλλαζα κατοικίαν· ὁ κύριος Λουδοῦξ ἔχει πανταχοῦ καλοὺς πράκτορας· ἀλλ' ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν ὁσφρησιν ἐξησκημένην καὶ μυρίζομαι τοὺς χωροφύλακας πολλὰ μίλια δρόμον! Ἰχνηλατούμενος, ἐξηντλημένος, κατεστραμμένος ἔνα πρῶτ' ἦλθα καὶ ἔπεσα εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ κυρίου Κατινᾶ. Εἶνε τόσο ἀγαθὸς καὶ τόσο ἐντιμὸς ἄνθρωπος! Διέταξε νὰ ραβδισθῶσι δύο κατάσκοποι, οἵτινες ἤθελον νὰ μὲ συλλάβωσι, μὲ κατέταξεν εἰς τὸ Νιθερνάτον σύνταγμα, μοῦ ἡγόρασε μίαν κιθάραν καὶ μὲ κρύπτει ἐδῶ. Ὁ κύριος Λουδοῦξ τὸ γνωρίζει ὅτι εἶμαι ἐδῶ μέσα· ἀφρίζει ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κάμῃ τίποτε... Ἀνῆλθ' εἰς τὸν βασιλέα!

— Ἐσώθης, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ζῶ πλέον, συλλογίζομενος τοὺς Παρισίους, ὅπου εὐρίσκεται ἡ Βιολέττα καὶ μὲ θρηνεῖ. Λοιπὸν συναίσθανομαι ὅτι πάσχετε καὶ σεῖς τὸ αὐτὸ μαρτύριον καὶ σὰς λέγω καθαρὰ. Ἐραστὰ ἀτυχῇ, εὐρέ μου μίαν εὐκαιρίαν διὰ ν' ἀνοίξω πάλιν τὰ πτερὰ μου καὶ δόσε μου ὅτι παραγγελίας ἔχεις διὰ τὴν Γαλλίαν!

— ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐκτείνων τοὺς βραχίονας ὅπως σφίγγῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἐπίκουρον. Θὰ πράξης αὐτὸ ὑπὲρ ἐμοῦ; ὑπὲρ ἐνὸς ἀγνώστου;

— Βεβαίως, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ προσέτι, δὲν εἶνε τόσο δύσκολον ὅσον τὸ νομίζετε, ἐὰν δὲ ὁ κύριος Κατινᾶ δὲν μὲ διέτασσε νὰ παραμείνω εἰς τὸ στρατόπεδόν του, πρὸ πολλοῦ ἤδη θὰ εἶχα δραπετεῦσαι.

— Ἀλλ' ἂν μάθῃ ὁ κύριος Λουδοῦξ ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν Γαλλίαν;

— Μπᾶ! ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ!...

— Οἱ κατάσκοποί του θὰ τοῦ εἰποῦν ὅτι δὲν εἴσθε πλέον.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ. Ὁ κύριος Κατινᾶ εἶνε ἱκανὸς νὰ κρούῃ τὴν κιθάραν μόνος του, διὰ νὰ κάμῃ νὰ πιστεύουν ὅτι ἐγὼ δὲν ἀπεμακρύνθην.

— Οὐδέποτε ὁ στρατηγὸς θὰ ἐκτεθῇ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν δυσμενεῖαν τοῦ κυρίου Λουδοῦξ, οὔτε θὰ ἐκθέσῃ ὑμᾶς, ὅστις εἴσθε ὁ προστατευόμενός του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὁ Κατινᾶ εἰς τὸ μεταξύ τῶν δύο θαλάμων τῆς σκηνῆς διάφραγμα.

— Βελαίρ, εἶπεν, ἔμαθα ὅτι θὰ μοῦ στείλουν ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἓνα ὑπαρχηγόν, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία πολὺ θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Προτιμότερον νὰ ἀπομακρυνθῇς ἀπ' ἐδῶ. Κάμε μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἐκδούλευσιν νὰ κομίσῃς πρὸς τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὴν Γαλλίαν μίαν ἐμπιστευτικὴν ἐπιστολήν, διότι δὲν ἐμπιστεύομαι τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαίρ ἐξέφεραν κραυγὴν χαρᾶς, ὤρμησαν καὶ ἀρπάσαντες τὰς χεῖρας τοῦ ἀγαθωτάτου ἀνδρὸς κατασπάζοντο αὐτὰς παρὰφόρως.

— Εἶπα νὰ σοῦ ἐτοιμάσουν, ἐξηκολού-

θησεν ὁ Κατινᾶ, τὸν μικρόν μου πεδεμοντιανόν ἵππον· πρόσεξε εἰς τὰς θήκας τοῦ ἐπιπίου· τὰς ἔχω ἐφοδιάσει, ἐκεῖ μέσα δὲ εἶνε καὶ ἡ ἐπιστολή μου. Νὰ φιλήσῃς τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὸν Ἅγιον Γρατιανόν, εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ἴδου ὅπου ἔγεινες ἀγγελιαφόρος τοῦ Κατινᾶ. Εἶνε μέσον ἐξαιρετικὸν ὅπως εἰσέλθῃς εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ χάρις εἰς αὐτὸν τὸν τίτλον θὰ εὖρῃς ἵππους ἐτοιμοὺς διὰ ν' ἀλλάξῃς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δρόμου. Σεῖς δέ, κύριε Λαθερνῇ, θὰ διοικεῖτε τοὺς τριάνοντα δραγόνους, τοὺς ὁποίους θὰ παραλάβω σήμερον ὡς συνοδίαν καὶ σωματοφυλακὴν μου δι' ὅλην τὴν ἡμέραν. Οἱ δραγόνοι αὐτοί, σοῦ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ κάμουν πολὺν δρόμον καὶ πολὺ θὰ δουλεύουν. Ἴδου ὅπου ἔρχονται· τοὺς ἐμήνυσά. Θὰ τοποθετηθῇς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν διακλάδωσιν τοῦ δρόμου, ὅστις διασταυροῦται μὲ τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν μεγάλην ὁδόν. Πρὶν σὲ διατάξω νὰ μεταβῇς, ἔχεις καιρὸν ἐν τῷ μεταξύ νὰ συνομιλήσῃς περὶ χιλίων πραγμάτων μὲ τὸν κύριον Βελαίρ, ἡ μετὰ τοῦ ὁποίου φιλίας σου προϋχώρησεν ἀρκετὰ, ὡς βλέπω, ὥστε νὰ δύνασαι νὰ ἔχῃς πρὸς αὐτὸν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ὁ Κατινᾶ, ἀφῆκε τοὺς νέους ἀκινήτους ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς χαρᾶς. Εὗρον εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοὺς ὑπαρχηγούς, οὓς εἰς τῶν ὑπαπιστῶν του εἶχεν ἀφυπνίσει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ οἵτινες ἔμειναν κεχηνότες ὅτε ἤκουσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ λέξιν.

Ἦκούετο μακρὰν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ στρατοπέδου ὡσεὶ θρόους ὅπλων, θόρυβός τις ὡσεὶ ἀναπνοὴ στρατοῦ ἐξεγειρομένου.

Μετ' ὀλίγον πλῆθος ἀξιωματικῶν ἀφίκετο ἐν σιγῇ εἰς τὸ πολεμικὸν συμβούλιον, ὅπερ διήρκεσε πέντε λεπτά, διελύθη δὲ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ διὰ μόνῃς τῆς λέξεως ταύτης.

— Ἰπεύσατε, κύριοι!

Ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια ὥρα ἀντήχει εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς μονῆς τῆς Σταφάρδης, ἡς ἐγγὺς ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Βελαίρ· ἐπιπποῖ ἀμφοτέρω, συνωμίζουν, σφίγγον, τες φιλικῶς τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Καὶ λοιπὸν λέγετε, ἠρώτησεν ὁ Βελαίρ, ὅτι τὸ μοναστήριον περὶ οὗ πρόκειται λέγεται τῶν Κυανῶν Καλογραϊῶν;

— Μάλιστα· καίτοι δὲ εἰς τὴν ἄκρην τῆς πόλεως τῆς Μεζιέρης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὑψώματος.

— Εἶνε διακόσιαι πενήντα λεύγαι;

— Διακόσιαι πενήντα ἐπτὰ.

— Καλλίστα, νομίζω ὅτι ἤκουσα κατὶ νὰ λέγετε καὶ περὶ ἐνὸς ἀνδρῶν.

— Ἐχει ἔκτασιν ἑκατὸν ὀργυῶν, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου τῆς μονῆς, περιτοιχίζεται δὲ ἀπὸ ὠραίους θάμνους πύξου.

— Καὶ ὀπισθεν τῶν θάμνων αὐτῶν θὰ φανῇ ἡ ἀτυχὴς δεσποινίς;

— Μάλιστα, φίλτατε.

— Πῶς καλεῖται;

— 'Αντωνιέττα Δὲ Σαβιέρ, εἶπεν ὁ Γεράρδος· σὺ γὰρ εἰς τὸ ὥτιον τοῦ μουσικοῦ.

— Τί κρίμα νὰ μὴ μοῦ δώσετε καμμίαν ἐπιστολὴν δι' αὐτήν!

— Βλέπετε ὅτι δὲν ἔχω καιρόν. 'Αλλ' ἰδού, λάβετε τὴν ἰδικήν της· θὰ σᾶς πιστεύσῃ.

— Θὰ τὴν ὀδηγήσω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σας κυρίας κομήσης Λαθερνῆ, ὅπου θὰ μεταβῆτε νὰ τὴν ἐνταμώσετε;

— Ναί, ἐὰν ἔως τότε ὑπάρχω ἐν τῇ ζωῇ.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλα νὰ εἰπωμεν· δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ κάμω τὰς διακοσίας πενήντα λεύγας τῆς ὁδοπορίας.

— Καὶ εἰς ἐμὲ δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς ἀσπασθῶ μίαν φορὰν ἀκόμη, νὰ σᾶς ἀσπασθῶ καὶ πάλιν, νὰ σᾶς κυττάξω καλὰ εἰς τὰ μάτια καὶ νὰ σᾶς εἶπω: «Εἶσαι φίλος μου, ὁ μόνος φίλος μου καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ μοῦ διέσωσες, ἢ ἠθέλησες νὰ μοῦ διασώσῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προτιμῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον.» Μοῦ μένει νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμη ὅτι εἰς ὅποιον δῆποτε μέρος καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κατάστασίς μου καὶ ἡ ἰδική σας, ἕκαστος παλμὸς τῆς καρδίας ἥτις πάλαι τώρα πλησίον τῆς ἰδικῆς σας, θὰ μοῦ λαλήσῃ περὶ ὑμῶν καὶ τότε μόνον θὰ σιγήσῃ, ὅταν ἀποθάνω.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Βελαιρ καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ εἰμεθα δύο ν' ἀγαπῶμεν οὕτω τὸν Κατινὰ καὶ τὴν Βιολέτταν. Ὁ κύριος Κατινὰ εἶνε μεγαλοφυής, χαρακτῆρος δὲ λίαν προσηνοῦς· ἡ Βιολέττα εἶνε εὐμορφοκορίτσι, ἀλλὰ χαρακτῆρος δυσκόλου, τί νὰ σᾶς εἶπω!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γραμμὴ ἀπέραντος καὶ εὐκαμπτος ὡς ὄφιν, οὕτινος τὰ λέπια ἔστιλβον μακράν, περιελίχθη κάτωθεν τοῦ ὁροπεδίου. Ἦσαν τὰ συντάγματα, ἅτινα κατελάμβανον τὰς ὁρίσθεις θέσεις πρὸς ἑναρξιν τῆς νυκτερινῆς πορείας.

Ὁ Κατινὰ διέταξε νὰ παρελάσωσιν αἱ πρῶται φάλαγγες καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα ἐπὶ θυμοειδοῦς ἵππου.

— Πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Βελαιρ. Χαῖρε! οἱ δραγόνιοι μοῦ περιμένουσιν.

— Χαῖρε! τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραιῶν... εἰς Μεζιέρην... τὴν εἰκοστὴν ἔκτην Αὐγούστου... οἱ θάμνοι τοῦ πύξου... 'Αντωνιέττα Δὲ Σαβιέρ... ἡ κυρία κομήσσα Λαθερνῆ... τριάντα πέντε λεύγας τὴν ἡμέραν....

— Μὴ γελᾷς, ἀγαπητὲ φίλε!.. εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Γεράρδος· ἐγὼ πνίγομαι ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Καὶ ἐμὲ τὸ κεφάλι μοῦ εἶνε γεμάτον ἀπὸ εὐδίας καὶ ἄσματα! "Εμπροσθέν μου ἐκεῖ πέραν ὑπάρχουν λειμῶνες, τοὺς ὁποίους θὰ φωτίσῃ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων, πτηνὰ, δένδρα, τὰ ὅποια θὰ βλέπω φεύγοντα ἐκατέρωθεν τοῦ ἵππου μου καὶ

εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου ὁ ἔρως, ὁ ἔρως διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμέ, ἡ 'Αντωνιέττα καὶ ἡ Βιολέττα, δύο ὀνόματα θελκτικά, τὰ ὅποια καὶ ὁμοιοκαταληκτοῦν.

— Φίλησέ με, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἰδού!... διὰ λογαριασμὸν τῆς μητρὸς σου, διὰ λογαριασμὸν τῆς ἐρωμένης σου καὶ διὰ λογαριασμὸν ἰδικόν μου. 'Εξαίρετα!... Μετὰ δώδεκα ἡμέρας ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας κομήσης.... Κάμε γρήγορα!... ἡ Βιολέττα μὲ περιμένει.

Οἱ δύο νέοι κλινάντες ἀπὸ σοῦ ἵππου τῶν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἡσπάσθησαν ἀλλήλους ἀπαξ ἔτι μετὰ θλίψεως καὶ στοργῆς.

Ὁ Γεράρδος παρακολοθούμενος ὑπὸ τῶν δραγόνων τοῦ ὤρμησε πρὸς τὴν πεδιάδα ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις προσεκάλει αὐτὸν καὶ διήνυν ἤδη ἀστραπηδὸν τὸ διάστημα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῶν πρώτων πυροβολισμῶν, οἵτινες ἤδη ἐκροτάλιζον εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν.

Ὁ Βελαιρ ἡσύχως καθήμενος ἐπὶ τοῦ μικροσώμου ἵππου ἐστράφη πρὸς τὴν ἐρημίαν, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀγούσαν, καταλείπων ὀπισθεν ἀνὰ πᾶν τοῦ ἵππου τοῦ βῆμα ὁμοῦ μὲ τὸν κονιορτὸν καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν δόξαν!

"Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Β'

Ὁ κύριος Δορζέρ (Κλαύδιος-Ιουστίνος) ἐγεννήθη εἰς τι χωρίον τοῦ Gatinais ὅπου κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἔβασκε πρόβατα. Ὁ πατήρ του, ὑπηρετῆς μυλωθροῦ, ἦτο πολὺ πτωχὸς διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὁ μέλλον οικονομολόγος δὲν θὰ ἐμάνθανε ποτὲ ν' ἀναγινώσκῃ, ἐὰν δι' εὐσπλαγγνίαν ὁ ἐφημέριος τοῦ χωρίου δὲν τὸν ἐδίδασκε τὰ πρῶτα γράμματα. Τὸ παιδίον τοσοῦτον ἐπωφελήθη ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ κελοῦ ἱερέως, ὥστε δεκαεξαετῆς τὴν ἡλικίαν ἐδύνατο νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ εἰς τὴν πόλιν. Αἱ κοπιώδεις ἐργασίαι τῶν ἀγρῶν δὲν τῷ ἤρεσκον, ἀφοῦ ἦν εἰς θέσιν νὰ κερδίξῃ ἄλλως τὰ πρὸς διατροφήν του ἀναγκαῖα.

Ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσιους μὲ τρία μόνον φράγκα, τὰ ὅποια μετὰ πολλοῦ κόπου κατῴρθησε νὰ συνάξῃ καὶ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς ἕνα πλούσιον μεγαλέμπορον, ὁ ὁποῖος νῦν ἡγχιεῖτο ὡς ὑπάλληλον ἐργατικὸν παιδίον.

Τὰ πρῶτα καθήκοντα τοῦ Κλαυδίου ἦν νὰ σκουπίξῃ τὸ κατάστημα, ἀλλὰ ταχέως ὁ ἔμπορος παρετήρησεν ὅτι ὁ παῖς εἶνε κατὰλληλος ὡς ὑπάλληλος.

Πράγματι δὲν ἠπατάτο. Ὁ Κλαύδιος ἦν πεπρωκισμένος ὑπὸ ἐνεργητικότητος καταπληκτικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς ἐμπορικῆς ικανότητος. Τοσοῦτον δ' ἐπιτυχῶς ἐξυπνέτησε τὸ κατάστημα τοῦτο διὰ τῶν ιδιοτήτων του αὐτῶν, ὥστε ὁ πρῶτον ἔσχατος ὑπάλληλος ἐγένετο ὁ συνεταῖρος καὶ εἶτα ὁ γαμβρὸς τοῦ παλαιοῦ αὐθέντου του.

Μετὰ εἰκοσαετίαν ὁ βοσκὸς τοῦ Gatinais ἦν μέγας καὶ πολὺς. Τὴν περιουσίαν ἦν ἐντίμως ἀπέκτησε καὶ ὅσῃν τῷ ἀφῆκε κληρονομίαν ὁ πενθερὸς του θνήσκων, ἐτριπλασίασε διὰ παντοίων ἐπιχειρήσεων.

"Ἐμεινεν ὁμως πάντοτε καταδεκτικὸς καὶ ἀγαθός. Οἱ γονεῖς του ἀπέθανον εὐλογοῦντες αὐτόν. Μετεκάλεσεν εἰς Παρίσιους καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του, τὸν ἐμύνησεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ τῷ εὔρε καὶ πλουσιωτάτην νύμφην.

Ἀλλά, πάντοτε ἡ εὐτυχία ἐπακολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν.

Ἐντὸς τινῶν μηνῶν ὁ κύριος Δορζέρ, ἀπώλεσε τὸν ἀδελφόν του, τὴν νύμφην του καὶ τὴν σύζυγόν του, τεκοῦσαν αὐτῷ κόρην, τὴν ὁποίαν ἀνυπομόνως ἐπερίμενεν. Ὁ κύριος Δορζέρ ἔμενε μόνος εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν κόρην του, ἡ ὁποία ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς τὴν μητέρα της καὶ τὸν ἀνεψιὸν του, ἑπταετῆς παιδίον.

Καρτερικῶς ἐδέχθη τὰ δυστυχήματα ταῦτα, ἀπασαν δὲ τὴν τρυφερότητά του νῦν εἶχε διὰ τὰ δύο παιδιά. Εἰσῆγαγε τὸν ἀνεψιὸν του εἰς τὸ Λύκειον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ν' ἀποχωρισθῇ καὶ τῆς κόρης του.

Ἡ Ἀλίκη ἀνετρέφετο ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, ὁ δὲ κύριος Δορζέρ τὴν ἐλάτρευεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπρόσεχε νὰ μὴ τὴν κακοσυνειθίσῃ.

Εἶχεν, ὡς συνήθως λέγεται, καρδίαν χρυσήν, εὐφυῖαν ἰσχυράν, καὶ μορφὴν θελκτικωτάτην.

Πᾶν ὅ,τι ἡ φύσις ὑπόσχεται κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν τὸ ἐπεδαψίλευσε πλουσιοπαρόχως εἰς τὴν νεάνίδα.

Ἦτο θαυμάσιον ὃν καλλονῆς καὶ χάριτος, πνεύματος καὶ ἀγαθότητος. Εἰς τοὺς διαφόρους κύκλους τὴν ἀνέφεραν ὡς τελειότητα, ἂν καὶ πολὺ σπανίως ἐφαίνετο, διότι ὁ τραπεζίτης τῆς ὁδοῦ Σουρβέρης ἔζη πολὺ μοναστικῶς μετὰ τῆς κόρης του, ἡ ὁποία ἄλλως τε νῦν ἡγχιεῖτο.

Ὁ ἀνεψιὸς του ὁμως εἶχεν ἄλλοιαις ιδέαις. Ἀμα ἐξῆλθε τοῦ Λυκείου, δὲν ἠθέλησε, κατ' οὐδένα τρόπον, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐργασίαν τινὰ καὶ ἐνηλικιωθεὶς ἐγένετο κύριος τῆς μεγάλης περιουσίας του, τὴν ὁποίαν δεξιὰ-ἀριστερὰ ἐξώδεκε πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ θεοῦ του.

Ὁ νέος οὗτος, υἱὸς καὶ ἐγγονὸς χωρικῶν, οὐδεμίαν ἐκ τῶν ιδιοτήτων τῆς οἰκογενείας του ἐκράτησεν. Οὔτε ἐργατικὸς, οὔτε φρόνιμος, οὔτε οἰκονόμος ἦτο· εἶχεν ὁμως φιλοκαλίαν, εὐγένειαν, ἤθους εὐτολμίαν καὶ τελείαν εὐθύτητα. Οὐδὲν ἐντελῶς ἐγνώριζεν, ἀλλὰ περὶ πάντων ὁμίλει εὐχαρίστως. Οὐδέποτε ταπεινὸν πάθος εἰσέδου εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' οὐδ'